

faa ofte have sagt til os selv, at man vilde meget gjerne have Berettigelse til at være Postlitemester i sit eget Huus, og navnlig gjerne beholde saamegen Berettigelse, at man, naar et Tyende førte sig ilde op, da selv kunde revse dette, uden at man just skulde have Raadboerne til Hjælp eller hente Dyrigheden til at indføre Orden i Huset, naar Ens Tyender muligt opførte sig mindre godt, end de burde. Disse Betragtninger vil jeg nu henstille til Forsamlingens behagelige Overveelse, og faa er det naturligtvis Enhvers egen Sag at dømme om, hvorvidt de have nogen Berettigelse eller ikke.

N. Sørensen: Nu mener jeg rigtig nok, at vi saaledes ikke maae fortsætte med at gjen-nemdiscutere Sagen, og at gaae ind paa Forslagets enkelte Punkter; thi saa var jo hele Sagen dermed færdig; her er jo blot Tale om, om Lovforslaget skal nyde Fremme, og hertil vil jeg da sige et Par Ord. Vil man spørge om Trangen til et saadant Lovforslag, om Stemningen i saa Henseende, saa mener jeg rigtig nok, at Trangen ikke for Dieblisset er stor, eller rettere sagt slet ingen (Hør!); thi disse Forhold ere i Virkeligheden for Tiden saa frie, som de kunne være, fordi den nærværende Trang til Tjenestefolk fører det med sig, at ingen Huusbonde kan anvende nogen synderlig Tvang og allermindst Mishandling mod sit Tjenestetyende. Som sagt, Tiden og den nærværende Mangel paa Tjenestefolk fører det med sig, at Tjeneren kan gjøre enhverformhelst fri Fordring nogenledes gjældende, og at altsaa alt Det, Lovforslaget ønsker at fremme, at løse og at ophæve, i Grunden praktisk er løst; der er fra min Side ikke det Ringeste i Veien, for at være med at stadfæste, at det ogsaa maatte være lovligt løst; thi det vil virkelig ikke for denne Tid have nogen Indflydelse, om disse gamle Lovbud, hvorom her er Tale, blive staaende. I virkelige Livsforhold berøver det paa ganske andre Ting, hvorledes Baandet og Stemningen er mellem Huusbonde og Tjenestefolk, end disse Forordninger om Tjenesteforhold; det berøver nemlig paa, om der er Tjenestefolk nok, om der er Oversflodighed, eller om der er Mangel af dem, og, er det Sidste Tilfældet, da er det slet ikke muligt at gjøre

Andet gjældende mod Tjenestetyende, end hvad de selv frivilligt indvillige i. Men nu er det Indtrykket paa Folkstemningen, netop i denne Tid, at de kunne sige: De have dog ikke Andet i Rigsdagen at bestille, end at afhandle de Ting, som angaae Tjenestefolk — skulle vi nu maafee have større Bederværdighed med at faae Folk i vor Tjeneste ifølge et nyt Lovbud, da var det ikke ønsket — jeg siger denne Stemning og dette Rygte vil komme til Folket, ikke om, at det, som Loven gaaer ud paa, allerede er løst i Virkeligheden, men om, at vi her foretage Noget, der snarere i denne Tid kan gjøre Skade end Gavn. Altsaa troer jeg virkelig, at det ikke gjør Noget til Sagen, om Lovforslaget ikke fremmes denne Gang, og at man derfor kan tage Hensyn til denne nærværende Stemning, i Anledning af den stedfindende Mangel paa Tjenestefolk; min Mening er altsaa, at vi gjorde klogest i at opsætte det indtil videre, indtil en mere beleilig Tid.

Monrad: Jeg kan ikke Andet end stemme for, at dette Lovforslag nyder Fremme. Det forekommer mig, at der for Tiden i flere Henseender bestaaer en saa unaturlig Indskrænkning for Tyendet, at der er al Grund for Thyngtet til at gaae ind paa en Undersøgelse af dette Forhold (Hør!). Jeg vil spørge, om det ikke maa ansees for en unaturlig Indskrænkning i Benyttelsen af Arbeidskraften, at en Mand paa Landet, som ikke har fyldt sit 28de Aar, efter Forordningen af 16de December 1840, skal være nødt til at tage fast Tjeneste; jeg vil spørge, om man troer, det er hensigtsmæssigt, at en Mand, skøndt han har opnaaet Myndighedsalder, ene og alene skal kunne frigjøre sig for denne Forpligtelse ved at gifte sig, om man anseer det for rigtigt, at den Mand, som ellers vilde have grundet Betænkelse ved at stifte Familie, dog skal nødes til at gjøre dette, blot for derved at befrie sig for Tjenestepigten. — Jeg troer, at dette er en aldeles unaturlig Indskrænkning i det myndige Tjenestetyendes Rettigheder, som man ikke godt kan være bekendt at lade vedblive (Hør!). Jeg vilde allerede af dette Hensyn finde tilstrækkelig Anledning til at stemme for, at Lovforslaget nyder Fremme. Men jeg kan